

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 października 2008r.

Sąd Okręgowy Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów
w składzie:

Przewodniczący: SSR del. Anetta Malmuk-Cieplak

Protokolant: apl. radc. Sylwia Palmowska

po rozpoznaniu w dniu 21 października 2008r. w Warszawie

sprawy z odwołania Jacka T prowadzącego działalność gospodarczą
pod nazwą „Przedsiębiorstwo Handlowo Usługowe Jacek T ” z siedzibą w
K

przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki

na skutek odwołania

od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki

z dnia 9 października 2007 r. nr DPE- 318/2007

oddala odwołanie.

SSR del. Anetta Malmuk-Cieplak

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 9 października 2007 r., nr DPE 318/2007 Prezes Urzędu Regulacji Energetyki odmówił przedsiębiorcy Jackowi T , prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą Przedsiębiorstwo Handlowo Usługowe Jacek T z siedzibą w K udzielenia koncesji na obrót paliwami ciekłymi. Prezes Urzędu Regulacji Energetyki oparł swoją decyzję na powziętej informacji, iż przedsiębiorca dopuścił się czynu polegającego na wybudowaniu budynku gospodarczego na użytkowanej stacji paliw bez wymaganych przez prawo zezwoleń, co stanowiło przestępstwo w rozumieniu art. 90 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane (tekst jednolity: Dz. U. z 2006 r., Nr 207, poz. 2016 ze zm.). Za czyn ten, na podstawie przepisów karnych wyżej wskazanej ustawy, przedsiębiorca został skazany na karę grzywny wyrokiem z dnia 27 kwietnia 2005 r. wydanym przez XVI Zamiejscowy Wydział Grodzki Sądu Rejonowego w L .

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki stwierdził, że czyn powyższy jest przestępstwem związanym z prowadzoną działalnością gospodarczą w rozumieniu art. 33 ust. 3 pkt. 3 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo Energetyczne (tekst jednolity Dz. U. z 2006 r., Nr 89, poz. 625) i w związku ze skazaniem wnioskodawcy za to przestępstwo prawomocnym wyrokiem sądu zachodzi przesłanka negatywna wydania koncesji.

W dniu 19 grudnia 2007 r. powód wniósł odwołanie od przedmiotowej decyzji Prezesa URE, domagając się jej zmiany i udzielenia koncesji na prowadzenie działalności polegającej na obrocie paliwami ciekłymi, względnie uchylenia zaskarżonej decyzji w całości i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.

Zaskarżonej decyzji powód zarzucił naruszenie prawa materialnego, a mianowicie art. 33 ust. 3 pkt 3 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo Energetyczne, poprzez błędną wykładnię i w wyniku tego przyjęcie, iż skarżący nie może uzyskać koncesji bowiem dopuścił się przestępstwa mającego związek z przedmiotem działalności określonej ustawą oraz naruszenie przepisów postępowania, a mianowicie art. 7 k.p.a. oraz 8 k.p.a. poprzez błędną ocenę materiału dowodowego, w wyniku czego Prezes URE uznał, że skarżący dopuścił się działania polegającego na wybudowaniu budynku gospodarczego na terenie stacji paliw, co miało zdaniem organu związek z przedmiotem działalności polegającej na obrocie paliwami ciekłymi.

W złożonym odwołaniu powód przede wszystkim podniósł, że przestępstwo, za które został skazany nie ma związku, czy też wpływu na obrót paliwami ciekłymi. Przedsiębiorca spełnia warunki wykonywania działalności objętej koncesją i daje rękojmię prawidłowego jej wykonywania. Wybudowanie szopy o powierzchni 3 m² na przechowywanie narzędzi budowlanych podczas budowy stacji paliw, nie miało wpływu na przedmiot działalności gospodarczej jakim jest obrót paliwami ciekłymi.

Powód podkreślił, że w niniejszej sprawie brak jest przesłanek negatywnych określonych w art. 33 ust 3 ustawy Prawo energetyczne, uniemożliwiających wydanie decyzji o udzieleniu przedsiębiorcy koncesji. Dodatkowo bezspornym jest, iż skarżący spełnia wszystkie pozostałe przesłanki określone w art. 33 ust 1 wspomnianej ustawy, poza zakwestionowaną przez organ administracyjny, iż Przedsiębiorca dopuścił się czynu polegającego na wybudowaniu budynku gospodarczego na użytkowanej stacji paliw co miało związek z przedmiotem działalności określonej ustawą (obróć paliwami ciekłymi). Zatem zdaniem powoda, dokonując oceny zasadności udzielenia koncesji należy w każdym przypadku indywidualnie ocenić czy popełnione przez ubiegającego się o koncesję przestępstwo może mieć bezpośredni wpływ na wykonywanie koncesjonowanej działalności w aspekcie działalności gospodarczej prowadzonej zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa, albowiem charakter przestępstwa, za które został skazany powód nie pozostaje w związku z działalnością gospodarczą w zakresie obrotu paliwami ciekłymi.

Według przepisu art. 50 pkt 2 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, przed podjęciem decyzji w sprawie udzielenia koncesji organ koncesyjny może dokonać sprawdzenia faktów podanych we wniosku o udzielenie koncesji, także pod kątem, czy ubiegający się o nią przedsiębiorca daje rękojmię prawidłowego wykonania działalności objętej koncesją. W ocenie powoda, Prezes URE powinien rozważyć, czy mimo popełnienia przez skarżącego przestępstwa w postaci wybudowania szopy na przechowywanie narzędzi przy budowie stacji paliw daje on rękojmię uczciwego i rzetelnego, a także zgodnego z prawem prowadzenia działalności gospodarczej polegającej na obrocie paliwami ciekłymi.

Powód podniósł również, że zaskarżona przez niego decyzja wydana została z naruszeniem przepisów postępowania, a mianowicie art. 7 k.p.a. oraz art. 8 k.p.a. Naruszenie przepisów postępowania polegające na błędnej ocenie materiału dowodowego i w wyniku tego uznanie, iż popełnione przez przedsiębiorcę przestępstwo miało związek z szeroko rozumianym przedmiotem działalności gospodarczej określonej ustawą Prawo energetyczne. Wykładnia wszystkich przepisów prawa administracyjnego proceduralnego powinna być dokonywana zgodnie z zasadą prawdy obiektywnej wyrażonej w art. 7 k.p.a. oraz zasadą pogłębiania zaufania

obywateli do organów państwa usankcjonowaną w art. 8 k.p.a.. Zasada ta powinna również znajdować swój wyraz w regulacjach z zakresu materialnego prawa administracyjnego.

Zgodnie z orzecznictwem opartym na omawianych zasadach nie można interpretować w ten sposób, że w razie wątpliwości należy sprawę rozstrzygnąć na niekorzyść obywatela. Wątpliwości należy bowiem rozstrzygnąć na korzyść obywatela. Tylko takie postępowanie może pogłębić zaufanie obywateli do organów państwa. Nie zastosowanie się w toku niniejszej sprawy do powyższych zasad skutkowało dokonaniem błędnej oceny zebranego materiału dowodowego i w wyniku tego uznanie, iż popełnione przez przedsiębiorcę przestępstwo miało związek z szeroko rozumianym przedmiotem działalności gospodarczej określonej ustawą Prawo energetyczne.

W opinii powoda brak zastosowania się przez organ do powołanych powyżej zasad miał istotny wpływ na wynik sprawy.

W odpowiedzi na powyższe odwołanie, pozwany wniósł o jego oddalenie, wskazując między innymi, że decyzją z dnia 19 kwietnia 2006 r., znak 16034/OLB/7/2006 odmówiono udzielenia koncesji na obrót paliwami ciekłymi G P Sp. z o.o., w której powód był jedynym członkiem zarządu, ze względu na popełnienie przez niego przestępstwa określonego w art. 90 ustawy – Prawo budowlane. Od powyższej decyzji powód się odwołał do Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów. Sąd ten jednak oddalił odwołanie uznając przestępstwo popełnione przez Jacka T za mające związek z prowadzoną działalnością gospodarczą polegającą na obrocie paliwami ciekłymi (tak: w uzasadnieniu wyroku SOKiK z dnia 26 stycznia 2007 r. w sprawie o sygn. akt XVII Ame 81/06).

Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił i zważył co następuje:

Prezes URE, prowadząc na wniosek Jacka T postępowanie, Nr DPE-4113-861(11)/2004/2007/6470/AJP, o udzielenie koncesji na obrót paliwami ustalił, że Jacek T, prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą Przedsiębiorstwo Handlowo Usługowe Jacek T z siedzibą w K, prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w L Miejskiego Wydziału Grodzkiego z dnia 27 kwietnia 2005 r. został skazany na karę grzywny za przestępstwo pozostające w związku z prowadzoną działalnością gospodarczą.

Bezspornym natomiast w sprawie było, że powód spełnia wszystkie pozostałe przesłanki określone w art. 33 ust 1 ustawy Prawo energetyczne, poza zakwestionowaną przez Prezesa URE. Mając na uwadze dokonane ustalenie Prezes URE uznał, że zaszła przesłanka negatywna

określona w art. 33 ust. 3 pkt 3 ustawy Prawo energetyczne i koniecznym jest wydanie decyzji odmawiającej wydanie koncesji.

Zdaniem Sądu zgodzić się należy z poglądem reprezentowanym przez Prezesa URE, że przestępstwo popełnione przez powoda miało związek z prowadzoną przez niego działalnością gospodarczą. Przez działalność gospodarczą należy rozumieć działalność zdefiniowaną w art. 2 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. (tekst jednolity: Dz. U. z 2007 r., Nr 155, poz. 1095) o swobodzie działalności gospodarczej. Zasadnym jest jednak zastosowanie wykładni rozszerzającej tego pojęcia gdyż nie sprowadza się ono tylko do procesów technologicznych i zjawisk ekonomicznych zachodzących w toku działalności wytwórczej, budowlanej, handlowej i usługowej prowadzonej w celach zarobkowych i na rachunek podmiotu, ale obejmuje także czynności faktyczne i prawne związane z np.: pozyskaniem środków produkcji. Tak więc niemożliwym do przyjęcia jest twierdzenie, że popełnienie przestępstwa polegającego na wybudowaniu niezgodnie z prawem budowlanym budynku, mającego służyć, jak to określił powód w odwołaniu, przechowywaniu narzędzi budowlanych podczas budowy stacji paliw, nie miało związku z prowadzoną działalnością gospodarczą polegającą na obrocie paliwami płynnymi, który to obrót miał się odbywać na tej właśnie budowanej stacji paliw.

W świetle powyższego Sąd zgadza się z twierdzeniem Prezesa URE, że okoliczność stwierdzenia zajścia wyżej wskazanego przestępstwa jest wystarczającą podstawą do odmowy wydania koncesji. W przypadku zajścia okoliczności przewidzianych w art. 33 ust 3 pkt 3 ustawy Prawo energetyczne, fakt, że wnioskodawca spełnia wszelkie inne wymagania określone w tymże przepisie nie ma żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy.

Zarzut naruszenia art. 7 i 8 k.p.a. jest w ocenie Sądu bezzasadny. W art. 7 k.p.a. wyrażona została zasada dochodzenia prawdy obiektywnej, zgodnie z którą to zasadą organy administracji publicznej powinny podejmować wszelkie kroki niezbędne do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego. Działania podjęte przez Prezesa URE nie pozostają w żadnej mierze w sprzeczności z tą zasadą, albowiem Prezes URE ustalił fakty prawotwórcze i dokonał prawidłowej oceny prawnej tychże faktów.

Wyrażona w art. 8 k.p.a. zasada pogłębiania zaufania do organów państwa również nie została naruszona. Zgodnie z tą zasadą wątpliwości należy rozstrzygać na korzyść obywatela, jeśli nie stoi temu na przeszkodzie ważny interes społeczny, tylko takie bowiem postępowanie może pogłębić zaufanie obywateli do organów państwa.

Jednakże pozostające w sferze subiektywnej wątpliwości powoda co do oceny dowodu nie są wystarczającym powodem do stwierdzenia, że wątpliwości te powinny zostać

rozstrzygnięte na jego korzyść i że dowód ten został oceniony błędnie. Organ administracyjny w sposób jednoznaczny wskazał podstawę swojej decyzji.

W sprawie nie zachodziły okoliczności które, zdaniem Sądu, mogłyby prowadzić do stwierdzenia, że dowody na podstawie których została wydana decyzja administracyjna zostały ocenione błędnie.

Nie znajdując zatem podstaw uzasadniających uwzględnienie odwołania, Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów oddalił je jako bezzasadne na podstawie przepisu art. 479⁵³ § 1 k.p.c.

Koszty procesu obciążają skarżącego, zgodnie z wynikającą z art. 98 k.p.c. zasadą odpowiedzialności za wynik sporu.

SSR del. Anetta Malmuk-Cieplak

Za zgodność z oryginałem
Sekretarz